

РОЗДІЛ 1

У цьому житті я не переносу трьох речей: запізнення, помаранчевого кольору й миття мензурок після приготування безводних продуктів (якби ви знали, як тяжко відмивається той віск).

Я запізнювалася на роботу, і єдиним, що могло зіпсувати мій день ще більше, було б завдання створити бальзам для губ. Помаранчевий бальзам для губ.

Мій бос уже, мабуть, з'їжджав із глузду. І він точно збивався влаштувати з мого запізнення сцену, поки я стояла б і тихенько кліпала б на нього... Я захитала головою. Ні. Можливо, мені вийде якось проскочити, щоби Джеррі нічого не помітив.

Навіть у думках цей план звучав доволі нереалістично. Щось точно мало піти не так. Як завжди.

На рецепції охоронець навіть не запитав у мене перепустки. Зазвичай я зупинялася, щоби трішки потеревенити з Деніелом, але цього разу я була дуже заклопотана виконанням ролі метушливого Білого Кролика з «Аліси в Дивокраї».

Я дуже-дуже запізнилася. А я ніколи не запізнювалася.

Відчувши щось недобре, Деніел нахмурих брови. Я вже чекала на якісь дотепи, але натомість він просто всміхнувся мені.

— Доброго ранку, Анно, — привітався чоловік і пропустив мене далі.

— Доброго, — намагаючись не зашпортатися у своїх двох дорогою до ліфта, відповіла я.

Коли двері нарешті відчинилися і я зайшла в кабінку, у голові знову зринули бабусині слова. Вона помітила, що я барюся, і промовила: «Запізнення — це вияв неповаги до себе й колег. Навіть якщо ви працюєте у своїй іграшкoвoї лабораторії».

Від цього спогаду я тяжко зітхнула. Хай що вона думає, це все ж таки дуже навіть справжня лабораторія, та і я не намагалася виявляти жодної неповаги. Ну подумай, трішки проспала в перший робочий день після двотижневої відпустки, що пролетіла немов коротка мить. В один день я йшла з роботи в передчутті, що на мене чекають попереду сотні годин вільного часу, і не встигла оговтатися, як уже святкувала настання нового року, переглядаючи трансляцію з Таймс-сквер на допотопному телевізорі в колі своїх бабусі й дідуся. Дідусева улюблена папужка, Пір'їнка Локлір*, раз у раз повторювала: «З Новим роком! З Новим роком! З Новим роком!» — і я раптово усвідомила, що зовсім не так уявляла своє життя.

Мое притлумлене відчуття невдоволення було частково пов'язане з постійними бабусиними коментарями про те, що я стала хімікинею-косметологинєю (або, як вона любила це називати, марно отримала диплом про вищу

* Від англ. *Feather Locklear*, каламбур з іменем американської акторки Гізер Локлір. (Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено інше.)

освіту, щоби гратися в «мензурки») замість обрати серйозну роботу, наприклад, науковиці-екологині.

Якою вона й працювала.

Насправді мене влаштувала моя професія. А от до лабораторії, у якій я працювала, були питання. Хай що хто казав, але це справжня лабораторія, хоч і з купою недоліків. Звісно, ця робота мала свої переваги. Як-от моя колега-хімікня і за сумісництвом найкраща подруга Каталіна Діас. Вона працювала там уже пів року (я — чотири роки) й була єдиною колегою жіночої статі в моєму відділі, що дуже вплинуло на міцність нашої дружби.

Ну ще, звісно, вплинув спільний захват «Володарем перснів» і всією ботанською культурою загалом.

Але робота в «Майнкс косметікс» не зовсім справджувала мої сподівання. Я мала стільки нових ідей, стільки запалу, проте мій начальник Джеррі бракував усі мої пропозиції.

Він був із тих, хто приходить на роботу в костюмітрійці під накрохмаленим лабораторним халатиком замість одягнути щось зручне, як усі нормальні люди. А ще за ним завжди вчувався шлейф їдконого формальдегіду. Навіть ця його характеристика вже багато про що свідчила.

Потяг до інновацій явно не був його сильним боком, хоча чувач і працював у відділі наукових досліджень і розробок.

У відділі, який очолював наш віцепрезидент-красунчик Крейг Кімбелл.

Від однієї думки про нього в моєму животі починали пурхати тисячі метеликів, а сама я млосно зітхала. Високий, білявий, ясноокий, він був хорошим і веселим, що остаточно зводило мене з розуму.

За будь-якої нагоди Каталіна завважувала, що в нас із Крейгом не було жодної бесіди тривалістю понад десять хвилин, але навіть це не завадило мені втріскатися

у нього по самі вуха. Я завжди відчувала, що між нами є глибинний зв'язок. Мені тільки треба було набратися сміливості, щоби знову з ним заговорити.

Можливо, варто йому розповісти про мрію створити власну косметичну компанію, де я вільно експериментуватиму з усіма можливими компонентами.

Займатимуся чимось на кшталт нейрокосметики. Мене дуже зацікавила ідея про те, що, накладаючи косметику на обличчя, можна впливати на нервову систему й так змінювати настрій: заспокоювати чи, навпаки, робити людину енергійнішою.

Саме через це я так забарилася. Засиділася допізна, читаючи статтю німецького біохіміка про катіонні канали транзйентного рецепторного потенціалу й те, як стимуляція цих каналів може пришвидшувати загоєння ран і регенерацію шкіри.

Страшно цікава штука.

Двері ліфта прочинилися, і я вийшла в лобі на нашому поверсі. Під флуоресцентним світлом ламп я попрямувала до лабораторії.

Що більше думала про нейрокосметику, то більше хотіла нею займатися. Я могла б експериментувати в домашніх умовах, однак для цього мені треба було придбати ультразвуковий змішувач, найдешевша версія якого коштувала три тисячі доларів.

Яких я не мала.

Можна спробувати попросити Джеррі дозволу залишатися в лабораторії після робочого дня, але він точно на це не погодиться.

Учора після читання статті я відчула приплив натхнення. Подумала про те, що новий рік тільки почався, а отже, іще є час для новорічних обіцянок.

По-перше, я вирішила, що розпочну шлях до створення власної компанії. Ходитиму на бізнес-тренінги, учитимуся шукати інвесторів, робитиму все можливе. Я боялася змін, але сподівалася, що бажання мати свою справу все ж таки переважить усі страхи.

По-друге, я захотіла зізнатися Крейгові у своїх почуттях. Іще одне сміливе рішення, але я була закохана в нього протягом двох останніх років, і після чергових святкувань із бабусею, дідусем і їхнім пташиним виводком мені справді закортіло чогось більшого.

Наприклад, справжніх стосунків із моїм ідеальним чоловіком.

Просканувавши перепустку, я почула, як двері в лабораторію відчинилися, і швиденько забігла на своє місце, ігноруючи здивовані погляди колег. Яке жажливе відчуття.

І це стало моєю третьою обіцянкою. Я заприсяглася більше ніколи не запізнюватися.

Не підставлятися під гарячу руку Джеррі.

Я підійшла до робочого столу й поклала рюкзак у шафку внизу, зверху на згорнутий лабораторний халат. Згадала, що жую жуйку, як часто роблю, коли хвилююся або мушу сконцентруватися, тож зараз намагалася непомітно нахилитися, щоб виплюнути її у смітник. Джеррі й цього не приймав. Працівників із жуйкою в роті.

Я присіла і, щойно пристукнула дверцятами шафки, відчула, що за мною хтось стоїть.

— Анно, ну нарешті прийшла! — Каталіна поставила на стіл мензурку з прозорою рідиною без запаху, тож я відразу згадала, як у ранішньому хаосі забула свою пляшку з водою.

Я скривилася. Часто мене настільки захоплювала робота, що я забувала й попити та поїсти, тож без води на робочому місці сьогодні напевно буде несолодко.

— Що це? — поцікавилася я.

— Принесла тобі трохи циклопентасилоксану*.

— Навіщо?

Каталіна глипнула на мене так, ніби я щойно завалила основи аналітичної хімії. Вона була єдина, хто вмів дивитися на мене таким поглядом.

— Може, для того проекту, яким ти займалася перед святами? Ти ж мала зробити оту міфічну, абсолютно натуральну, нехімозну, окроплену слізьми п'ятьох єдинокорів помаду, хіба ні? Вона ж посипалася минулого разу після запікання?

Точно. Я працювала над запитом на нову формулу. Компанії була потрібна стійка, органічна й екологічна помада, де не буде жодної хімічної сполуки, яка хоч якось не влаштовує / відлякує потенційного споживача. Мене завжди дивувала така різка реакція, адже косметична галузь — одна з найбільш регульованих індустрій цієї країни.

— Циклопентасилоксан — це хімічна сполука, — нагадала я Каталіні.

Вона закотила очі.

— Я тебе прошу.

Я розуміла її роздратування. Ми часто обговорювали це питання, адже постійно мали начаклувати щось «чисте». Схоже до ситуації, коли хтось пригощає вас найрум'янішим, найсмачнішим капкейком у вашому житті, а потім каже: «Треба таке саме, але без глютену, цукру, жиру й щоб обов'язково веганське».

Це неможливо.

* Циклопентасилоксан — рідкий силікон, який використовують у виробництві косметичних засобів завдяки його прозорій нежирній текстурі без кольору й запаху.

Так чи так, а я завжди намагалася створити якомога більше наближені до ідеалу продукти.

— Але ж це синтетична речовина, — сказала я.

Вона захитала головою, наче воліла зі мною не погодитися.

— А втім, з нею твоя помада не сипатиметься й наноситиметься легше.

Її правда, але мені все одно треба було знайти інше рішення.

Моя помада сипалася не тільки через брак силіконів. Того дня я була сама не своя, адже випадково наткнулася на Крейга в кімнаті для відпочинку.

Жодного разу не бачила його там. Це було наче зустріти дикого коня під час прогулянки за містом. Так, він ніби й перебував у рідному середовищі, нічого особливого, але ніхто ж не чекав побачити це величне створіння під час своєї щоденної прогулянки парком. Мені аж дух забило.

І навіть після того, як покліпала кілька разів, Крейг досі стояв переді мною. Високий, красивий. Мозок просто не міг усвідомити того, що ми перебували в одній кімнаті. У кімнаті, де я доїдала свій грецький йогурт.

Він усміхнувся, кивнув і попрямував собі далі. А я так і стояла, мов укопана.

— Хай би мене качка копнула, — дивлячись мені у вічі, мовила Каталіна. Цього року вона пообіцяла собі не лаятися, тож використовувала прокльони мого діда. — Ти знову думаєш про нього, чи не так? — Вона поклала одну руку на пояс. — Тебе аж перекошує, коли ти думаєш про те пусте місце.

Я не знала, почати заперечувати її справедливе припущення чи стати на захист Крейгової гідності. Через якісь

нікому не відомі причини він їй не подобався, тож подружка активно підсвітлювала всі його недоліки.

— Він не пусте місце, — запротестувала я.

Каталіна знову закотила очі.

— Ти лишень глянь на його гриву. Де стільки гелю у цьому світі знайшлося? Він знає, що волосся не має скидатися на груді дротів на морозі?

— Це не...

— І це я ще не згадувала, що він їздить на пікапі, що вже червоний прапорець.

— Га? Ніякий це не прапорець.

Каталіна закивала.

— Ага, як не червоний, то принаймні помаранчевий. Бо, як ми знаємо, розмір пікапа обернено пропорційний до розміру чоловічого хазяйства.

— Неправда.

— Хай як дивно це звучить, але я мала нагоду переконатися в цій теорії. І це правда. А в Крейга машина як го-ра. Просто щоб ти знала.

Тепер я точно мала захищати його гідність. Не те щоб у мене були докази, але чомусь здавалося, що Каталініні звинувачення неправдиві. Проте, судячи з виразу її обличчя, стало очевидним, що в мене ніколи не вийшло б переконати її у зворотному. Образливо, адже я не просила подружку полюбити Крейга. Але вона могла хоча б підтримати мене.

— Було б непогано, якби ти змирилася з тим, що він мені подобається.

— Вибач, але не можу. Стою на палубі й споглядаю, як твій човен курсує в бік гігантського айсберга.

Наші з Крейгом стосунки не були такими приреченими, як «Титанік». Перш ніж я встигла щось відповісти, мій погляд зачепився за якийсь рух поряд.